

*Anneli
Salonen*

 SAGA
EGMONT

*Villi-
naaraat*

Villinaaraat

Anneli Salonen

Villinaaraat

SAGA Egmont

Villinaaraat

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1999, 2020 Anneli Salonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728572870

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kukkulalle

Tytti oli myöhässä. Riku istui juotu olutpullo kädessään linja-autoaseman portailla ja kulutteli aikaansa tarkkailemalla ihmisiä; tulevia, meneviä tai muuten vain maleksivia. Osa porukasta rehjusti sen näköisenä kuin heillä ei olisi aikomustakaan astua yhdenkään bussin matkaan. Mikä sai nämä päämäärättömän näköiset maleksijat kuljeskelemaan bussien liepeillä? Ei ainakaan viihtyminen, sillä asema ympäristöineen oli ankea kuin kaamosaamu. Lähdön tunnelmako näitä ihmisiä kiehtoi? Ehkä paikka, jonne jostain tultiin, hetki pysähdyttiin ja taas jonnekin lähdettiin, tyydytti heidän kaukokaipuutaan ja unelmiaan. Pyörät pyörä, elämä kulkee... ehkä vielä minäkin...

Rikun pohtimisen päätti Tytti, joka juoksi paikalle naama naurussa ja posket punaisina kuin kaneliomenat.

– Pitkästyitkö? Tytti huohotti ja halasi Rikua lujasti ja pitkään.

– En pahemmin... pohdin syvällisiä.

– Että mitä?

– Bussiaseman sielullista merkitystä, Riku sanoi aivan vakavalla naamalla.

Tytti naurahti ja vilkaisi ympärilleen.

– Sen sielusta tiedä, mutta omani vinkuu ilosta, kun sain sinut kotiin, hän sanoi ja katseli Rikua tarkasti. – Sinä olet laihtunut, kalpeakin.

– Muistisi pettää, tällainen minä olen aina ollut. Millä mennään? Taksilla, vai?

– Ei vaan omin neuvoin. Ostin auton ja hyvän auton ostinkin, Tytti rykäisi ja naurahti päälle. Hän otti Rikun toisen matkalaukun ja lähti kulkemaan parkkipaikalle shortseissaan, joiden lyhyeksi revityt puntit toivat auliisti esille hänen muodokkaan takapuolensa keinunnan.

Jo on... persposket näytteillä, se on seonnut murrosikään. Ja Rikun toteamus vain vahvistui, kun hän näki Tytin loistopelin, avoperäisen, vahvan retuliinin värisen, kukkamaalauksilla kaunistetun pakettiauton, joka kaikesta päätellen oli jo aikoja sitten pyörinyt parhaimmat päivänsä.

– Älä ällistele, minulle oli tällainen lähes kuorma-auto tarpeen, ja eikö ajoneuvossa ole tärkeintä, että se kulkee? Tytti sanoi ja heitti matkalaukut lavalle laatikoitten, lautarakennelmien ja maalipurkkien sekaan.

– Ällistelin, että oletpas löytänyt itsesi näköisen auton.

– Ei kuulostanut perin kehuvalta.

– Oletkos viime aikoina vilkaissut peiliin? Kuljet risaiset pätkikset jaloissasi ja tukka saparolla, vaikka olet jo nelissäkymmenissä. Aikuistuisit.

– Saneerauksen aika. Mutta mikä ihme sinut on tuollaiseksi rassannut? Olet kuin etikassa keitetty.

– Sitä soppaa riittää, Riku murahti ja mitteli Tyttiä saparoista päivettyneisiin sääriin. – Sinä olet käynyt rehvakkaammaksi viime kesästä – muutenkin kuin näöltäsi.

– Sopasta olen samaa mieltä, Tytti nyökkäsi. – Mutta rehvakkuuteni, jos sitä edes onkaan, on vain seitti maailman kasvoille.

Matka kaupungista kotikylään sujui vaiti ollen. Vasta sitten, kun Tytti kaarsi kylätieltä lehtevälle yksityistielle, joka vei Kukkulaan, heidän lapsuutensa kotiin, Riku rupesi puhkomaan mykkyyttä.

– Tytti... tulee sanottua mitä sylki suuhun tuo... älä pane pahaksesi.

– Anna sylkesi olla. Minä olen sellainen kun olen, se saa sinulle riittää, Tytti sanoi ja naurahti sitten:

– Toisaalta, mikä sinut on noin paskantärkeäksi tehnyt, ethän itsekään kovin puleeratulta vaikuta.

Siihen Riku vain hymähti.

Tytti pysäytti auton pihan laitamalle ja katsoi Rikuun hieman huvittuneena.

– Mitähän siihen sanot, kun kuulet, että olen saneeranut myös nimeni? Olen nyt Elisa.

– Eikö kasteessa saatu nimi enää kelvannut? Ja Elisa. Sehän ei istu vähääkään sinun nykynäköösi.

– Kasteessa Elisankin sain. Muutin sen ekaksi – ihan virallisesti. Joten unohda Tytti.

– Osaankohan minä niin virallinen olla.

Tytti, jota piti Elisaksi kutsua, veti suupieltään hymyyn ja tönäisi Rikua kylkeen:

– Olisit tyytyväinen, onhan se aikuiselta kuulostava nimi. Katsos,

kävi niin, että Tyttiä pyöritti maailma sen verran hankalasti, että se rupesi inhoamaan nimeäänkin.

– Kun kävin täällä vuosi sitten, olitko sinä silloin jo Elisa?

– Olin. Mutta en halunnut puhua sinulle hankaluuksistani enkä nimeni muutosta. Olit silloin niin kiireinen ja poissaoleva. Kerron joskus, mutta en tänään. Tänään veljeillään, saunotaan ja syödään. Hyvä kun olet siinä, minun on ollut sinua ikävä, Elisa sanoi ja taputti veljensä kämmenselkää.

Siitä oli kulunut vuosi, kun Riku oli viimeksi käynyt Kukulassa, joka äidin kuoleman jälkeen oli yhä jakamaton kuolinpesä. Vanhempiansa säästöt Tytti ja Riku olivat sovinnollisesti tasanneet, mutta muu omaisuus oli toistaiseksi saanut olla jakamatta. Rikua suretti Kukulalan kohtalo: se että lapsuuskoti joutuisi myyntiin, kirpaisi hänen mieltään, vaikka hän ei itseään minään turhanhempeilijänä pitänytkaan. Hän arveli, että syy, miksi Tytti oli kutsunut hänet Kukkulaan, olisi tilan myynti. Tytti taisi olla rahapulassa, sillä hän oli ollut työttömänä pitkään ja oli nyt suunnittelemassa uutta alkua elämälleen. Raha olisi tarpeen hänelle itselleenkin, mutta täällä ja tällä hetkellä Rikusta tuntui Kukulasta luopuminen pahalta, aivan kuin kotipaikan myynnin myötä häneltä hävitettäisiin kaikki lapsuuden ja nuoruuden vuodet.

Illalla, saunomisen ja ruokailun jälkeen Riku päätti ottaa tilan myynnin puheeksi.

– Tytti, Riku alkoi, – minä...

– Elisa!

– Ikäni olen sinua Tytiksi kutsunut ja nyt se pitäisi hetkessä unohtaa, Riku mutisi.

– Sinä opit, Elisa sanoi napakasti.

– Minä tästä Kukulasta. Sen myynnistä, Riku rupesi.

– Älä vaan sano, että haluaisit myydä Kukkulan.
– Etkö sinä sitten halua?
– Ei ole mieleeni pälkähtänytkään. Ellet sinä ala toisin
vankkäämään. Toivottavasti et.

Riku pudisti päätänsä.
– Oletin sinun olevan myyntitouhuissa. Olin varma, että sinä
kutsuit minut pesänselvitykseen.

Elisa tuhahti.
– Pöhkö, eikö veljeään muuten saa tavata kuin asian perään.
Kukkulan myynti... se se sinun päähäsi pälkähti vaan ei se, että
minä saatoin kaivata ainoaa lähiomaistani.

– Osta sinä minun osuuteni, Riku ehdotti. – Poistuisi edes
yksi huoli.

– Yksi huoli? Onko niitäukuittain?
– Minulla on rahapula ja maailma sotii, romahtaa, tulvii ja
järisee, Riku luutteli, – ja minä olen työtön.
– Sinäkin! Älä vaan sano, että olet saanut potkut.
– En. Lähdin sieltä itse.
– Lähdit ja jätit hyvän työpaikkasi? Mitä varten?
– Oli kaikenlaista. Ja aion ruveta opiskelemaan. Että sellaisia
suunnitelmia.

– Taitaa olla sukuvika, kun suksi ei luista. Pikkuveli
suunnistaa samoja ratoja sisarensa kanssa. Jättää työpaikkansa.
Vallan vapaaehtoisesti. Sinullahan oli työpaikalla kaikki hyvin.

– No, joo. Tuli erimielisyyttä, minä en voinut hyväksyä sen
firman kaikenkarvaisia toimintasovelluksia. Sinä ihmettelit
minua, vaikka itse jätit kaupungin turvallisen viran. Siinä
työpaikassa ei olisi ollut ainakaan konkurssin uhkaa.

– Minulle tuli henkinen konkurssi. Oli pakko lähteä. Muuta
vaihtoehtoa ei ollut, Elisa sanoi sen näköisenä, että Riku ei

voinut sen enempiä kysellä.

– Nyt minulla on kaikki hyvin, Elisa jatkoi. – Työtä on enemmän kuin tarpeeksi. En elä enää korvausten varassa.

– Vähäistä torimyyntiä! Mitä se tuottaa?

– Elämäniloa. Torimyynti on vain lauantaiharrastus. Tuloni minä hankin työllä, jonka osaan.

– Ota tuosta selvää.

– Kokeilen yksityistä laskentaa. Menin tammikuussa auttelemaan erästä ikääntyvää kirjanpitotoimiston omistajaa, joka ilmoitteli tilinpäätöstaitoista. Kävi niin, että olen hänen apunaan edelleenkin. Yleensä kolme päivää viikossa. Meillä on ollut vähän puhetta, että voisin ostaa toimiston asiakkaineen, kun hän jää eläkkeelle. Ja niin teen, jos kohtuullisista kynnysrahoista sovitaan, Elisa selvitti ja hymyili iloisesti. – Enää en kaihoile julkisyhteisön puoleen.

Elisa vakavoitui:

– Sinä minua huoletat, minusta tuntuu, että sinä olet pois potkittu. Taitaa olla niin, että sinun toimesi eivät ole muille soveltuneet.

– Älä turhaan rassaa. Minä lähden syksyllä opiskelemaan ja löydän varmasti itselleni sen jälkeen työpaikan. Kyllä tietotekniikan osaava työtä löytää.

– Mitä se opiskelu tarkoittaa?

– Kansainvälisyyttä. Koulutus tapahtuu Tallinnassa ja kohteena tulisi olemaan koko Baltia, siis monimuoto-opetusta, hallintoa, kauppaa ja tietotekniikkaa. Venäjän kieltä taitavat tulevat olemaan vahvoilla. Ja se vahvuus minulla on. Onneksi luin yliopistossa venäjää.

– Sinut on siis jo hyväksytty?

Tytin elämässä kaikki tuntuu menevän päin prinkkalaa. Hän on joutunut työpaikkakiusatuksi ja parisuhde takkuua. Kun avopuoliso lähtee lätkimään, Tytti päättää pistää elämänsä kokonaan uusiksi. Ensin Tytti muuttaa lapsuusaikojensa maisemiin ja vaihtaa nimensä Elisaksi. Seuraavaksi hän aikoo laittaa sekä rakkaus- että työelämänsä kuntoon.

Kotiseuduilla elää myös toinen paluumuuttaja, Helka nimeltään. Myös Helka on kokenut elämässään kovia. Pian naiset huomaavatkin, että heitä yhdistää halu itsenäiseen ja omannäköiseen elämään.

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihhteellisiä rakkausromaaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa Maariankukka vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias. Päätoimisen uransa Salonen teki tilitoimistoissa.